

Arrest

nr. 248 184 van 26 januari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bhutaanse nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 26 augustus 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. VAN DER BEKEN loco advocaat P. ROELS en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 19 augustus 2019 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 26 augustus 2020 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.08.2019 werd ingediend en op datum van 03.09.2019 werd geactualiseerd door :

K., H. (..) (R.R.: xxxxxxxxx)

nationaliteit: Bhutan

geboren te Lopsibote op (..)

adres: (..)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar eerste asielaanvraag werd afgesloten op 19.02.2010 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 25.10.2013, maar verbleef illegaal in België tot zij op 18.02.2019 een tweede asielaanvraag indiende. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 12.08.2019 met een beslissing niet ontvankelijk door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De duur van de procedures – namelijk bijna zeven maanden voor de eerste en zes maanden voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat zij geen identiteitsdocumenten kan bekomen. Ter staving hiervan verwijst ze naar een aangetekend schrijven van haar raadsman aan de ambassade van Bhutan. Echter, we merken op dat de beslissingen van het CGVS dd. 11.12.2009 en 09.08.2019 duidelijk blijkt dat er geen geloof gehecht kan worden aan haar verklaring van Bhutanese herkomst te zijn en illegaal in India te hebben verbleven. Betrokkene dient zich dan ook te richten tot de juiste autoriteiten om de nodige documenten te bekomen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op haar medische problematiek als buitengewone omstandigheid. Zij zou lijden aan een nieuw medisch probleem waardoor zij niet zou kunnen reizen, ze zou hevige pijnen lijden ondanks verschillende behandelingen en onderzoeken, de voorziene behandelingsduur zou niet gekend zijn omdat er geen diagnose is waardoor zij nood heeft aan verdere opvolging waarvoor reeds afspraken vastgelegd werden. Ter staving hiervan legt betrokkene één medisch attest voor. Echter, dit medisch element kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar nergens in het attest wordt aangehaald dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat reizen afgeraden wordt. Dit element verhindert een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst dan ook niet. Volledigheidshalve merken we nog dat uit het attest niet opgemaakt kan worden wie de behandelende arts is (volledig onleesbaar) maar bovendien lijkt het er zeer sterk op dat de datum manueel aangepast werd (waardoor ook deze niet meer leesbaar) is. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid).

Betrokkene beroept zich op het feit dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen haar laatste beslissing 9ter nog hangende is. Het klopt dat het beroep tegen de onontvankelijke beslissing 9ter dd. 22.03.2019 nog hangende is bij de RVV. Echter, dergelijke beroepen hebben geen opschortende werking en staan uitvoeringsmaatregelen dan ook niet in de weg. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij al haar banden met het herkomstland doorbroken zou hebben. Echter, betrokkene toont dit niet aan. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 33 jaar in het buitenland voor zij naar België kwam (rekening houdend met de vaststelling van het CGVS dat aan haar verklaring van Bhutanse herkomst te zijn geen enkel geloof gehecht kan worden evenmin als aan haar bewering illegaal in India verbleven te hebben) en

haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij al meer dan tien jaar ononderbroken in België zou verblijven, dat zij haar leven hier uitgebouwd zou hebben, dat zij zich goed geïntegreerd zou hebben, dat zij niet gestopt zou zijn met het volgen van lessen en het deelnemen aan culturele activiteiten in haar gemeente, dat zij zich onmiddellijk na haar aankomst zou hebben trachten te integreren, dat zij zich zo snel mogelijk zou ingeschreven hebben voor Nederlandse en Franse taallessen, dat zij bekend zou zijn bij het gemeentebestuur omwille van haar deelname aan culturele activiteiten, dat ze heel actief zou zijn in verschillende sociale activiteiten, dat er een heel artikel in het lokale magazine aan betrokkene gewijd werd omwille van haar deelname aan deze activiteiten, dat zij een groot netwerk van vrienden en kennissen opgebouwd zou hebben, dat zij Nederlands en Frans zou spreken, dat zij verschillende getuigenverklaringen voorlegt waaronder een aantal opgesteld door schepenen van de gemeente Sint-Joost-Ten-Node, verschillende inschrijvingsfiches Nederlandse taallessen, verschillende inschrijvingsformulieren voor Franse taallessen, haar inburgeringscontract, haar attest van maatschappelijke oriëntatie, verschillende deelcertificaten Nederlandse en Frans taallessen, een certificaat van Nederlandse taallessen, een intakeverslag van het Huis van het Nederlands, haar huurovereenkomsten en het artikel over betrokkene uit het lokale magazine) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Schending van :

-artikel 9bis van de vreemdelingenwet,

-artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, de materiële en formele motiveringsplicht;

-het zorgvuldigheidsbeginsel;

-artikel 8 van het EVRM.

De thans bestreden beslissing werd onontvankelijk verklaard omdat er, aldus verwerende partij, geen buitengewone omstandigheid werd aangetoond waarom de aanvraag niet vanuit het land van herkomst kan worden ingediend.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden af gegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Verzoekster was op het moment van haar aanvraag om machtiging tot verblijf inderdaad vrijgesteld van de documentaire ontvankelijkheidsvereiste en hoefde dus geen identiteitsdocument voor te leggen. Daarover bestaat geen discussie. Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State dient de documentaire ontvankelijkheidsvereiste te worden beoordeeld op het moment van de indiening van de aanvraag 9bis (zie oa. RvS 237 445 dd. 22 februari 2017).

Overeenkomstig vaste rechtspraak van de RvV zijn buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland.

Een van de aangehaalde buitengewone omstandigheden is de medische toestand van verzoekster. Verzoekster wordt actueel nog steeds opgevolgd in het UMC Saint-Pierre (stuk 3) en heeft nog steeds lopende afspraken. Het medisch team heeft ook vandaag nog steeds geen zicht op de precieze diagnose van de hevige pijnen. Verdere opvolging dringt zich om die reden op (zie ook aanvraag 9ter en het standaard medisch attest eveneens bijgevoegd als stuk 4 bij de aanvraag om machtiging tot verblijf

op basis van artikel 9bis: "Poursuite de la mise au point, D(iagnostic)?" en "Evolution et pronostic de la pathologie - impossible (...) vu l'absence de diagnostic".

Verzoekende partij wenst ook te benadrukken dat, de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter enkel en alleen onontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 9ter, §3 5° van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van xZie oa. RVV nr. 239 923 dd. 21 augustus 2020.

een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld op basis van artikel 9ter, § 3,1°, 2° of 3°, en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan.

Deze conclusie wordt ten stelligste betwist en maakt nog steeds voorwerp uit van een beroep tot nietigverklaring bij de RVV. Hoewel dergelijk beroep geen schorsende werking heeft, is het wél belangrijk aan te stippen 1/ dat dit beroep een grote kans op slagen heeft, aangezien er wel degelijk sprake is van een nieuwe medische problematiek bij verzoekster; de beslissing van verwerende partij is wat dat betreft, minstens bijzonder ongelukkig gemotiveerd en 2/ heeft verwerende partij maw de actuele medische problematiek van verzoekster nog nooit ten gronde beoordeeld.

Verzoekster wordt actueel nog steeds behandeld met:

- diclofenac 75, een ontstekingsremmer en pijnstiller;
- Tramadol odis 50, een pijnstiller;
- Vitamine C en B12;
- Rapatal, een antihistaminicum;
- Alprazolam 0,25, wordt eveneens toegediend in het kader van pijn;
- Pantomed 20, een maagbeschermer.

De voorziene duur van deze behandeling is tot aan een definitieve diagnose, van onbepaalde duur, aangezien bijkomend onderzoek en diagnose nodig is. Zij dient opgevolgd te worden door een reumatoloog en radioloog.

Verwerende partij gaat in de thans bestreden beslissing onzorgvuldig om met dit ingeroepen element. Zij beperkt zich tot de motivering dat in het medisch attest geen gewag werd gemaakt van de onmogelijkheid te reizen en dat een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst dus mogelijk moet zijn. Daarbij gaat verwerende partij volledig voorbij aan de relevantie van de lopende behandeling en de ernst van verzoeksters medische situatie. Het weze benadrukt dat het medisch team nog steeds geen precieze diagnose heeft kunnen stellen die de hevige pijnen kan verklaren. In die omstandigheden motiveren, zonder bijkomend medisch advies of tegenexpertise in te winnen, dat een tijdelijke terugkeer mogelijk moet zijn is kennelijk onredelijk en onzorgvuldig: uit niets blijkt dat verzoekster toegang zal hebben tot de nodige medische behandeling in het land van herkomst, hoewel er elementen zijn om aan te nemen dat dit niet het geval zal zijn (zie het hangende beroep bij Uw raad tegen de beslissing inzake de aanvraag 9ter).

Ten overvloede wenst verzoekende partij te benadrukken dat het standaard medisch attest, bijgevoegd als stuk 4 van de aanvraag 9bis wel degelijk ondertekend werd door een arts en dateert van 5 januari 2019. Verwerende partij motiveert vreemd genoeg wat volgt:

"Volledigheidshalve merken we nog op dat uit het medisch attest niet opgemaakt kan worden wie de behandelende arts is (volledig onleesbaar) maar bovendien lijkt het er sterk op dat de datum manueel aangepast werd (waardoor deze niet meer leesbaar is)."

Het is niet helemaal duidelijk of verwerende partij het medisch attest en de inhoud ervan nu wel of niet aanvaardt: het woord "volledigheidshalve" lijkt te wijzen op een overtollig motief. Alleszins dient te worden opgemerkt dat het betreffende medisch attest en haar geldigheid of waarachtigheid nooit ter discussie heeft gestaan bij de beslissing van verwerende partij over de aanvraag 9ter. Dat verwerende partij dit thans wél in twijfel lijkt te trekken is niet loyaal. Indien er thans plots twijfel zou rijzen over de waarachtigheid van het medisch attest, had verwerende partij minstens voorafgaand aan de bestreden beslissing verduidelijking moeten vragen aan verzoekende partij.

Verzoekster beriep zich in de aanvraag 9bis ook op haar lange en ononderbroken verblijf in België. Verzoekster verblijft inderdaad sedert 27 juli 2009, ofwel meer dan 11 jaar, op het moment van de bestreden beslissing, ononderbroken op het Belgisch grondgebied waarvan, 3,5 jaar in legaal verblijf. Verzoekster is een voorbeeld van geslaagde integratie: zij heeft een uitgebreid netwerk van vrienden en kennissen, spreekt perfect Frans en is er enkel dankzij dit uitgebreid netwerk in België in geslaagd dergelijk lange periode van illegaal verblijf te overbruggen in degelijke omstandigheden. Ondanks haar inzet in verschillende projecten en sociale activiteiten, waaronder de zogenaamde culinaire kunstroute

en Solidari-thé, kan zij op heden nog steeds niet werken, gelet op haar medische aandoening. Zij kan voorlopig helaas dus geen arbeidsbelofte voorleggen. Desalniettemin is uit het voorgaande wel gebleken dat het centrum van haar belangen zich in België bevindt. De banden met Bhutan en India heeft zij volledig achter zich gelaten. Zelfs een tijdelijke terugkeer, zonder concreet vooruitzicht op een terugkeer naar België, is in die omstandigheden niet proportioneel.

Inzake de invulling van het begrip 'familie- en gezinsleven' of 'privéleven' dient te worden verwezen naar artikel 8 van het EVRM:

"Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven of van een privéleven is in wezen een feitenkwestie. Het privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De vreemdeling die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient echter wel minstens een begin van bewijs aan te brengen van het werkelijk bestaan van een dermate nauwe beleefde banden die oplopen tot een effectief privéleven en/of een familie- en gezinsleven dat valt onder het toepassingsgebied van dit artikel" (RVV 240 263 dd. 31 augustus 2020).

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- en privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM definieert de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven' niet, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150). Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het moge lijken noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake is van een beschermenswaardig privéleven is eveneens een feitenkwestie (RVV nr. 240 288 dd. 31 augustus 2020).

Verzoekster heeft zich onmiddellijk na haar aankomst in België proberen te integreren.

Zij heeft zich zo snel als mogelijk ingeschreven voor Nederlandse en Franse taallessen. Terzelfdertijd heeft zij zich ingeschreven voor een inburgeringstraject, bestaande uit een cursus maatschappelijke oriëntatie, Nederlands als tweede taal en een loopbaanoriëntatie. Dit traject heeft zij ook effectief gevolgd. Zij heeft voortdurend getracht zowel haar Nederlands als haar Frans bij te schaven. Zij heeft voor Nederlands niveau 2.4 behaald bij CVO-Brussel en voor Frans niveau 4 bij EPFC, zoals ook bevestigd door de schepen van Sint-Joost-ten-Node. Verzoekster is inderdaad ook bij het gemeentebestuur van Sint-Joost een bekende, via haar deelname aan verschillende culturele activiteiten (infra). Verzoekster heeft haar hele verblijf in België gewoond in de gemeente Sint-Joost-ten-Node, zoals haar eerste huurovereenkomst en haar huidige bevestigen. Verzoekster is, zoals gezegd, in haar gemeente heel actief in verschillende sociale activiteiten, waaronder de zogenaamde culinaire kunstroute en Solidari-thé, georganiseerd te Sint-Joost. Verschillende mensen getuigen daar met veel plezier over, waaronder een aantal administratieve bedienden van de gemeente, de toenmalige centrumverantwoordelijke van 'Ten Noey' (gemeenschapscentrum Vlaamse Gemeenschap) en de toenmalige schepen van internationale relaties en toerisme. Verzoekster neemt ook vandaag nog met veel overtuiging aan deze activiteiten deel.

In 2013 en 2014 werd zelfs een heel artikel gewijd aan verzoekster over haar deelname aan deze activiteiten in het lokale magazine.

Verschillende mensen, waaronder een aantal van haar leerkrachten Nederlands en Frans, getuigen met veel plezier over haar inzet, haar warme persoon en vaste wil om zich te integreren.

Verzoekster heeft alle banden met haar herkomstlanden verbroken en leeft inmiddels meer dan 11 jaar ononderbroken op het Belgisch grondgebied. Zij heeft niet nagelaten vanaf haar eerste momenten in België zich proberen te integreren, hetgeen door medische beperkingen en mobiliteit niet evident is geweest. Dit heeft geresulteerd in een groot netwerk van vrienden en kennissen die graag vertellen over hun ontmoetingen met verzoekster. Zij spreekt, door de intensieve taalcursussen, Nederlands en Frans. In casu kan er geen twijfel bestaan dat verzoekster in België een beschermenswaardig privéleven heeft opgebouwd. Zoals gezegd is een terugkeer naar het land van herkomst zonder concreet vooruitzicht op een effectieve terugkeer naar België disproportioneel in het licht van artikel 8.2 EVRM.

Het middel is gegrond."

2.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2

en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekende partij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn

verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.5. Verzoekende partij betoogt dat zij ondermeer haar medische toestand had aangehaald als buitengewone omstandigheid. Zij stelt actueel nog steeds opgevolgd te worden door het UMC Saint-Pierre en betoogt dat tot op heden nog geen diagnose kon worden gesteld. Daarom is verdere opvolging nodig. Zij wijst op haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet alsook op haar beroep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing ter zake. Zij meent dat er wel degelijk sprake is van een nieuwe medische problematiek in haar hoofd en dat het beroep – hoewel niet schorsend – een grote kans op slagen heeft. Volgens verzoekende partij gaat de verwerende partij volledig voorbij aan de relevantie van de lopende behandeling en de ernst van haar aandoening. Daarenboven benadrukt verzoekende partij dat het voorgelegde medisch attest wel degelijk ondertekend werd door een arts en dateert van 5 januari 2019. De geldigheid van dit attest is nooit ter discussie gesteld bij de aanvraag 9ter.

2.6. Wat betreft de door de verzoekende partij aangehaalde medische problematiek werd in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: *“Betrokkene beroept zich op haar medische problematiek als buitengewone omstandigheid. Zij zou lijden aan een nieuw medisch probleem waardoor zij niet zou kunnen reizen, ze zou hevige pijnen lijden ondanks verschillende behandelingen en onderzoeken, de voorziene behandelingsduur zou niet gekend zijn omdat er geen diagnose is waardoor zij nood heeft aan verdere opvolging waarvoor reeds afspraken vastgelegd werden. Ter staving hiervan legt betrokkene één medisch attest voor. Echter, dit medisch element kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar nergens in het attest wordt aangehaald dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat reizen afgeraden wordt. Dit element verhindert een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst dan ook niet. Volledigheidshalve merken we nog dat uit het attest niet opgemaakt kan worden wie de behandelende arts is (volledig onleesbaar) maar bovendien lijkt het er zeer sterk op dat de datum manueel aangepast werd (waardoor ook deze niet meer leesbaar) is. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid).*

Betrokkene beroept zich op het feit dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen haar laatste beslissing 9ter nog hangende is. Het klopt dat het beroep tegen de onontvankelijke beslissing 9ter dd. 22.03.2019 nog hangende is bij de RVV. Echter, dergelijke beroepen hebben geen

opschortende werking en staan uitvoeringsmaatregelen dan ook niet in de weg. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

De Raad stelt vast dat hij op 11 oktober 2019 bij arrest nr. 227 367 het beroep tegen de medische onontvankelijkheidsbeslissing van 22 maart 2019 verworpen heeft. Daarin oordeelde de Raad als volgt:

“Het betoog van verzoekende partij laat dan ook niet toe te besluiten dat de arts-adviseur op foutieve gronden tot de conclusie is gekomen dat het gaat om eenzelfde gezondheidsproblematiek.”

Verzoekende partij baseerde zich bij haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet opnieuw op een medisch getuigschrift dat reeds werd voorgelegd aan de arts-adviseur in kader van haar tweede medische regularisatieaanvraag en waarbij de arts-adviseur oordeelde dat de gezondheidstoestand van verzoekende partij ongewijzigd is ten aanzien van haar eerste medische regularisatieaanvraag. Deze eerste medische regularisatieaanvraag werd ongegrond bevonden waarbij geoordeeld werd dat verzoekende partij niet lijdt aan een ernstige aandoening in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat terugkeer naar het herkomstland derhalve medisch gezien geen probleem oplevert. In die optiek is het dan ook geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij thans stelt dat verzoekende partij niet aantoonbaar dat zij niet kan reizen. Het betoog van verzoekende partij kan dan ook in het geheel niet gevolgd worden.

2.7. Verzoekende partij betoogt verder dat zij ook haar lang en ononderbroken verblijf in België had aangehaald als buitengewone omstandigheid. Zij is perfect geïntegreerd. Het centrum van haar belangen ligt in België. Alle banden met het herkomstland zijn verbroken. Zij heeft een beschermenswaardig privéleven in België opgebouwd.

2.8. Wat betreft de banden met het herkomstland, het lange verblijf en integratie van verzoekende partij heeft de verwerende partij als volgt overwogen in de bestreden beslissing: *“Betrokkene beroept zich op het feit dat zij al haar banden met het herkomstland doorbroken zou hebben. Echter, betrokkene toont dit niet aan. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 33 jaar in het buitenland voor zij naar België kwam (rekening houdend met de vaststelling van het CGVS dat aan haar verklaring van Bhutanse herkomst te zijn geen enkel geloof gehecht kan worden evenmin als aan haar bewering illegaal in India verbleven te hebben) en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.*

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij al meer dan tien jaar ononderbroken in België zou verblijven, dat zij haar leven hier uitgebouwd zou hebben, dat zij zich goed geïntegreerd zou hebben, dat zij niet gestopt zou zijn met het volgen van lessen en het deelnemen aan culturele activiteiten in haar gemeente, dat zij zich onmiddellijk na haar aankomst zou hebben trachten te integreren, dat zij zich zo snel mogelijk zou ingeschreven hebben voor Nederlandse en Franse taallessen, dat zij bekend zou zijn bij het gemeentebestuur omwille van haar deelname aan culturele activiteiten, dat ze heel actief zou zijn in verschillende sociale activiteiten, dat er een heel artikel in het lokale magazine aan betrokkene gewijd werd omwille van haar deelname aan deze activiteiten, dat zij een groot netwerk van vrienden en kennissen opgebouwd zou hebben, dat zij Nederlands en Frans zou spreken, dat zij verschillende getuigenverklaringen voorlegt waaronder een aantal opgesteld door schepenen van de gemeente Sint-Joost-Ten-Node, verschillende inschrijvingsfiches Nederlandse taallessen, verschillende inschrijvingsformulieren voor Franse taallessen, haar inburgeringscontract, haar attest van maatschappelijke oriëntatie, verschillende deelcertificaten Nederlandse en Frans taallessen, een certificaat van Nederlandse taallessen, een intakeverslag van het Huis van het Nederlands, haar huurovereenkomsten en het artikel over betrokkene uit het lokale magazine) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

De Raad stelt vast dat verzoekende partij verwijst naar haar verblijf en integratie en meent dat dit haar verhindert terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. Evenwel, waar de verzoekende partij voorhoudt dat integratie-elementen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België verantwoorden, wijst de Raad er nogmaals op dat de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te

verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partij in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de verwerende partij van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal zij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij zij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie. De Raad wijst nogmaals op het feit dat de verwerende partij ter zake een ruime appreciatiebevoegdheid heeft, waardoor hij slechts een marginale controle op haar beslissing kan uitoefenen. De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partij aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollège stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk waarom de elementen van integratie haar wel zouden verhinderen de aanvraag in het herkomstland in te dienen.

2.9. Artikel 8 van het EVRM bepaalt verder als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.9.1. In casu beroept de verzoekende partij zich op een schending van haar recht op het privéleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM.

2.9.2. Artikel 8 houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61; EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; zie ook EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. De kern van het grondrecht op bescherming van het privéleven bestaat erin dat het individu de vrijheid wordt gegeven om menselijke contacten en sociale banden uit te bouwen.

Voorts wijst de Raad erop dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM kan geven. Dergelijke elementen liggen in casu niet voor. Immers het loutere feit dat verzoekende partij inspanningen heeft gedaan om zich te integreren en een groot netwerk van vrienden en kennissen heeft opgebouwd zijn geen buitengewone

omstandigheden. Verzoekende partij was zich bewust van het feit dat zij illegaal, minstens precair in afwachting van de behandeling van haar verblijfsaanvragen, op het grondgebied verbleef. Door zich te nestelen in illegaal verblijf tracht zij de Belgische staat voor een voldongen feit te stellen, omstandigheden in welke het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vaststaand oordeelt dat de bescherming van artikel 8 EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan optreden (EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70; EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §82). Dergelijke omstandigheden worden in casu niet aannemelijk gemaakt. De verzoekende partij maakt onvoldoende aannemelijk dat haar netwerk van persoonlijke en sociale belangen van die orde zouden zijn dat een terugkeer naar het herkomstland een schending van artikel 8 van het EVRM zou kunnen betekenen. Er blijkt ook geenszins dat verzoekende partij de contacten die zij in België heeft opgebouwd, niet kan onderhouden vanuit het buitenland via moderne communicatiemiddelen of bezoeken. Verder blijkt ook niet dat verzoekende partij geen privéleven kan uitbouwen in haar land van herkomst. Zoals de verwerende partij aangeeft heeft verzoekende partij ruim 33 jaar elders dan in België verbleven en mag redelijkerwijze aangenomen worden dat zij nog steeds familie, vrienden of kennissen heeft in het land van herkomst waarop zij, indien nodig, kan terugvallen. De Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te oordelen dat de banden die de verzoekende partij tijdens haar illegaal, minstens precair verblijf met België heeft opgebouwd, minder verregaand zijn dan de banden die zij heeft met haar land van herkomst, alwaar zij het overgrote deel van haar leven heeft doorgebracht.

2.9.3. Het betoog van de verzoekende partij laat niet toe te besluiten dat er op de Belgische staat een positieve verplichting zou rusten om haar op het Belgische grondgebied te laten verblijven. De verwerende partij heeft op niet kennelijk onredelijke wijze beslist tot onontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.10. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER